

Η Ανατολική Μεσόγειος στο κέντρο των ενδοϊμπεριαλιστικών ανταγωνισμών και ο ρόλος του λαϊκού κινήματος

Παρέμβαση Σταύρου ΤΑΣΣΟΥ, Προέδρου της ΕΕΔΥΕ

Φίλες και Φίλοι

Η Ελληνική Επιτροπή για τη Διεθνή Ύφεση και Ειρήνη, σας ευχαριστεί για την πρωτοβουλία σας και την πρόσκληση σας να συμμετάσχουμε σ' αυτή.

Αν υπάρχουν τρεις λέξεις που μπορούν να περιγράψουν τη συμπεριφορά αυτών που σήμερα έχουν την εξουσία στα χέρια τους και κυβερνούν τον κόσμο αυτές είναι: **παραλογισμός, κυνισμός και υποκρισία.**

Παραλογισμός, γιατί είναι παράλογο το 1% του πληθυσμού της Γης να είναι κάτοχος του 99% του πλούτου της.

Κυνισμός, γιατί στη λογική του «κοινωνικού δαρβινισμού», υποστηρίζεται ότι έτσι πρέπει να είναι.

Υποκρισία, γιατί στη λογική της «κοινωνικής συναίνεσης», υποστηρίζεται ότι μπορεί να υπάρξει καπιταλισμός με «ανθρώπινο πρόσωπο».

Σήμερα η μόνιμη απειλή για τα δικαιώματα και τις ανάγκες κάθε λαού, και επομένως και των λαών της Ανατολικής Μεσογείου, δεν είναι άλλη από τον κοινό παρονομαστή, τόσο της εσωτερικής όσο και της εξωτερικής πολιτικής των κυβερνήσεων κάθε χώρας, που είναι: **η προστασία και η μεγιστοποίηση της κερδοφορίας του κεφαλαίου.**

Οι επιμέρους εξειδικεύσεις της πολιτικής αυτής δεν αλλάζουν τη στρατηγική της στόχευση που υπηρετεί τα συμφέροντα του 1% ενάντια στα συμφέροντα του 99%, που είναι και οι παραγωγοί του πλούτου που καπηλεύεται το 1%.

Στο διεθνές πεδίο και στην ευρύτερη περιοχή της Ανατολικής Μεσογείου οξύνονται οι ανταγωνισμοί μεταξύ ισχυρών καπιταλιστικών κρατών και ενώσεων, όπως οι ΗΠΑ, το ΝΑΤΟ, η ΕΕ, η Ρωσία, η Κίνα, με την εμπλοκή πολλών άλλων κρατών. Επίδικο είναι οι ενεργειακοί πόροι, οι δρόμοι μεταφοράς τους, τα δίκτυα τηλεπικοινωνιών, οι αγορές, οι σφαίρες επιρροής, και τελευταία το εμβόλιο για τον COVIT. Ο εθνικισμός φουντώνει και στη λογική του «διαίρει και βασίλευε» χρησιμοποιείται ως εργαλείο στην υπηρεσία των επιχειρηματικών ομίλων.

Οι χώρες της Βόρειας Αφρικής, της Μέσης Ανατολής και του Περσικού Κόλπου ελέγχουν περισσότερο από το 60% των ενεργειακών αποθεμάτων παγκοσμίως, και στη Μέση Ανατολή, στον Εύξεινο Πόντο, και την Ανατολική Μεσόγειο περνάνε περί τους 15 αγωγοί πετρελαίου και φυσικού αερίου. Είναι αυτό το επίδικο που έχει βάψει με το αίμα των λαών τους δρόμους του, και αυτό γιατί, όπως κάθε τι στον καπιταλισμό, οι ενεργειακοί πόροι είναι εμπορεύματα προς πώληση με σκοπό το κέρδος, και όχι κοινωνικά αγαθά. Η οικονομική βάση αυτών των πρακτικών είναι προφανής αφού οι πολεμικές επιχειρήσεις πάνε χέρι – χέρι με τους επενδυτικούς σχεδιασμούς των μεγάλων οικονομικών ομίλων.

Είναι αυτός ο λόγος που βάφτηκε με αίμα το Αφγανιστάν, το Ιράκ, η Λιβύη, η Συρία, η Ουκρανία, και πρόσφατα το Ναγκόρνο Καραμπάχ, με χιλιάδες νεκρούς, τραυματίες, δεκάδες χιλιάδες πρόσφυγες και τεράστιες υλικές καταστροφές ανάμεσά τους και πολλών σημαντικών πολιτιστικών μνημείων.

Είναι αυτός είναι ο λόγος για τα κύματα των χιλιάδων προσφύγων και μεταναστών, που φεύγουν για να γλυτώσουν τη ζωή τους από τον ιμπεριαλιστικό πόλεμο, ή από την εξαθλίωση της ιμπεριαλιστικής ειρήνης.

Η ΕΕ, ως εκφραστής των συμφερόντων των ενεργειακών ομίλων ενώ εισάγει χωρίς περιορισμούς τα προϊόντα της λεηλασίας ενεργειακών πόρων, ανανεώσιμων και μη ανανεώσιμων, από τις χώρες προέλευσής τους, οχυρώνει τον εαυτό της, στη ξηρά και τη θάλασσα, για να εμποδίσει τους ανθρώπους, που διωγμένα από τα σπίτια τους από τους ιμπεριαλιστικούς πολέμους, αλλά και από την ιμπεριαλιστική «ειρήνη» με το πιστόλι στον κρόταφο, επιχειρούν να φτάσουν στις ακτές και τα σύνορα της. Ταυτόχρονα, η ΕΕ διακηρύσσει την προσήλωσή της στα «ανθρώπινα δικαιώματα, τη δημοκρατία και την ελευθερία». Έτσι συμβαδίζουν ο κυνισμός και η υποκρισία.

Στην πραγματικότητα, η ΕΕ ανοίγει και κλείνει τη στρόφιγγα εισόδου προσφύγων και μεταναστών με βάση τις ανάγκες των ευρωπαϊκών επιχειρηματικών ομίλων για φτηνά εργατικά χέρια, ανεξάρτητα αν είναι πρόσφυγες ή μετανάστες. Το 2015-16 χρειαζόταν, και πήρε, περίπου 1,5 εκατ. από αυτούς. Σήμερα δεν χρειάζεται άλλους. Έτσι, στόχος της είναι να αποτρέψει την είσοδό τους στην ΕΕ. Αυτό το στόχο υπηρετεί και ο διαχωρισμός μεταξύ προσφύγων και μεταναστών. Αν παρόλα αυτά κάποιος εισέλθουν επιχειρεί με όλα τα μέσα να τους εγκλωβίσει στις χώρες πρώτης εισόδου, όπως η Ελλάδα, και στις περιοχές πρώτης εισόδου, όπως τα νησιά του Ανατολικού Αιγαίου.

Η ΕΕΔΥΕ απαιτεί: Απεγκλωβισμό από τα νησιά και τη χώρα όλων των προσφύγων και μεταναστών. Κανένα ΚΥΤ, κανένα στρατόπεδο συγκέντρωσης, ανοιχτό ή κλειστό στη Λέσβο και στα άλλα νησιά. Μετακίνησή τους στην ηπειρωτική χώρα, σε χώρους με ανθρώπινες συνθήκες ασφάλειας και υγιεινής για την προσωρινή φιλοξενία τους, έως ότου να τους δοθούν τα κατάλληλα έγγραφα για να μεταβούν στις χώρες προορισμού τους, με αναγνώριση του δικαιώματος να καταθέσουν εκεί αιτήσεις ασύλου.

Ο ανταγωνισμός ανάμεσα στις ισχυρές καπιταλιστικές οικονομίες, κυρίως των ΗΠΑ, της ΕΕ, της Ιαπωνίας, με τις δυναμικά αναπτυσσόμενες καπιταλιστικές οικονομίες της Κίνας, της Ρωσίας, της Ινδίας κλπ., πέρα από το πεδίο των ενεργειακών πόρων, αφορά και άλλα πεδία. Κύριο πεδίο ανταγωνισμού με την Κίνα, είναι το ποιος θα ηγηθεί στις νέες τεχνολογίες και την τεχνητή νοημοσύνη, όπου η Κίνα «τρέχει» με γοργά βήματα. Με τη Ρωσία το επίδικο είναι πιο παραδοσιακό, και αφορά την εξάρτηση της ΕΕ από το ρωσικό πετρέλαιο και φυσικό αέριο. Η ΕΕ εισάγει το 58% της ενέργειας που καταναλώνει. Από τη Ρωσία εισάγει το 30% του πετρελαίου, και το 40% του φυσικού αερίου. Οι ΗΠΑ επιδιώκουν τη μη ολοκλήρωση του αγωγού Nord Stream II, που θα συνδέει τη Γερμανία με τη Ρωσία, και θα αυξήσει την ενεργειακή της εξάρτηση από τη Ρωσία, που σήμερα καλύπτει το 25% των συνολικών ενεργειακών αναγκών της. Ο λόγος είναι προφανής, για να προωθηθούν τα συμφέροντα αμερικανικών ενεργειακών κολοσσών γενικά, και αυτών που διαχειρίζονται το υγροποιημένο φυσικό αέριο (LNG) ειδικά.

Στο πλαίσιο αυτό η ΕΕ καλείται να εκπληρώσει ένα διπλό ρόλο, αφενός ως ο ευρωπαϊκός πυλώνας του ΝΑΤΟ, συμπληρωματικά προς στις ΗΠΑ, και αφετέρου να ενισχύσει τη δικιά της αυτόνομη παρέμβαση, όπως αυτή περιγράφεται στην Κοινή Πολιτική Ασφάλειας και Άμυνας (ΚΠΑΑ), για να προωθήσει τα συμφέροντα των δικών της μονοπωλίων στα Δυτικά Βαλκάνια, στην Ανατολική Μεσόγειο, στην Υποσαχάρια Αφρική.

Η Κοινή Πολιτική Ασφάλειας και Άμυνας (ΚΠΑΑ) αποτελεί τον επιχειρησιακό βραχίονα της Κοινής Εξωτερικής Πολιτικής και Πολιτικής Ασφαλείας (ΚΕΠΠΑ) της ΕΕ, και συνδέονται άρρηκτα με τη Συνθήκη ίδρυσης της ΕΕ, τη Συνθήκη του Μάαστριχτ και την ΟΝΕ. Η «Συνθήκη της Λισσαβόνας» βάρυνε την στρατιωτικοποίηση και την ιμπεριαλιστική επιθετικότητα της ΕΕ, μέσα από την προσπάθεια να δυναμώσει την κοινή ιμπεριαλιστική εξωτερική πολιτική της, τις κοινές στρατιωτικές δυνάμεις. Είναι χαρακτηριστικό ότι η ΕΕ μέσω της ΚΠΑΑ:

- Θεσμοθέτησε τις λεγόμενες αποστολές τύπου «Petersberg», δηλαδή το δικαίωμα της ΕΕ να επεμβαίνει πολιτικά και στρατιωτικά σ' ολόκληρο τον κόσμο με δυνάμεις ταχείας αντίδρασης που ονομάζονται «μάχιμες μονάδες» (battlegroups).
- Αναβάθμισε τον Ευρωπαϊκό Οργανισμό Άμυνας με καθήκοντα τον «εξορθολογισμό» των στρατιωτικών δυνατοτήτων των κρατών-μελών, τον συντονισμό των ερευνητικών δραστηριοτήτων, τη βελτίωση της αποτελεσματικότητας των στρατιωτικών δαπανών.
- Εισηγάγε και επέκτεινε τον μηχανισμό της Μόνιμης Διαρθρωμένης Συνεργασίας (PESCO), όπου μία ομάδα κρατών μελών μπορεί να συγκροτεί στρατιωτική συνεργασία που θα ακολουθεί κοινή εξοπλιστική πολιτική και θα εναρμονίζει τις στρατιωτικές ανάγκες. Δημιούργησε μία μόνιμη ομάδα στρατιωτικών δυνάμεων ταχείας αντίδρασης, έτοιμη να επέμβει στρατιωτικά σε κάθε χώρα του πλανήτη, ακόμη και παρά την αντίθεση κάποιων κυβερνήσεων των κρατών μελών της Ε.Ε.
- Υιοθέτησε το δόγμα των ΗΠΑ περί «προληπτικού πολέμου», θεσμοθετώντας το «δικαίωμα» να επεμβαίνει με πολιτικά και στρατιωτικά μέσα στο έδαφος κάθε τρίτης χώρας, για την «πρόληψη τρομοκρατικών επιθέσεων», την πρόληψη συγκρούσεων και τη «διατήρηση της ειρήνης».
- Με την «ρήτρα αλληλεγγύης» κατοχυρώνει το δικαίωμα της Ε.Ε. να παρεμβαίνει στρατιωτικά και πολιτικά στις εσωτερικές εξελίξεις ακόμη και των κρατών μελών της, με πρόσχημα την «καταπολέμηση τρομοκρατικών απειλών και της τρομοκρατίας». Η «τρομοκρατία» αποτελεί για την ΕΕ το καλύτερο πρόσχημα των ιμπεριαλιστικών της επεμβάσεων και της θωράκισης του αστικού συστήματος στο εσωτερικό της. Αιχμή είναι η πάλη κατά της «ριζοσπαστικοποίησης» και των «εξτρεμιστικών ιδεολογιών» που στοχεύει στην πράξη στην ένταση του αντικομμουνισμού και το χτύπημα του εργατικού - λαϊκού κινήματος. Στρατηγικής σημασίας θεωρείται η ενίσχυση της «αντιτρομοκρατικής σύμπραξης» με τις ΗΠΑ και η βελτίωση της λεγόμενης «εξωτερικής διάστασης» της, δηλαδή οι στρατιωτικές -πολιτικές επεμβάσεις σε τρίτες χώρες. Στο πλαίσιο της «Αντι-Τρομοκρατικής» Ομάδας (COTER), πραγματοποιήθηκαν συζητήσεις με τις ΗΠΑ, τη Ρωσία, τον Καναδά, την Αυστραλία, το Πακιστάν, την Υεμένη, κλπ.
- Το 2013 το Ευρωκοινοβούλιο υιοθέτησε και τα επόμενα χρόνια επέκτεινε με συνοπτικές διαδικασίες, την απαίτηση να γίνει η ιμπεριαλιστική αρχή της «ευθύνης για την προστασία των αμάχων» που ήταν το πρόσχημα για τον πόλεμο στη Λιβυή, κανόνας του ΟΗΕ. Προωθούνται μέτρα ώστε να γίνονται ακόμα λιγότερο ευδιάκριτες οι διαφορές των στρατιωτικών από τις μη στρατιωτικές επιχειρήσεις και επεμβάσεις όπως και διεύρυνση των δυνατοτήτων επέμβασης μέσω της δημιουργίας της θέσης του εκπροσώπου της ΕΕ για τα ανθρώπινα δικαιώματα και αντίστοιχη ρήτρα σ όλες τις συμφωνίες της ΕΕ με τρίτους.

- Με την έκθεση για την «Θαλάσσια διάσταση της ΚΠΑΑ» διαμορφώθηκε το έδαφος για την ανάπτυξη Ευρωπαϊκών Ναυτικών Δυνάμεων (EUROMARFOR ή EMF), όπου η παρούσα επιχείρηση IRINI, και η προκάτοχος της επιχείρηση SOPHIA ανήκουν, με πρόσχημα τη προστασία των δρόμων μεταφοράς ενέργειας, εμπορευμάτων, όπλων και προσφύγων, αλλά με βασικό σκοπό την παρεμπόδιση ενεργειών των ανερχομένων καπιταλιστικών δυνάμεων που αμφισβητούν την παντοδυναμία των παραδοσιακών ναυτικών αυτοκρατοριών.

Οι αντιθέσεις μεταξύ τμημάτων του κεφαλαίου σε κάθε χώρα, καθώς και η ανισόμετρη ανάπτυξη των χωρών στο έδαφος του καπιταλιστικού συστήματος, ειδικά σε συνθήκες γενικευμένης οικονομικής κρίσης, έχουν ως αποτελέσματα να αναπτύσσονται αντιθέσεις και ανταγωνισμοί τόσο στο εσωτερικό των ΗΠΑ, όσο και ανάμεσα στις ΗΠΑ και τη Γερμανία, τη Γερμανία και τη Γαλλία ή την Ιταλία που εκφράζονται με προβλήματα στο NATO και την ΕΕ.

Στο πλαίσιο του ανταγωνισμού των αστικών τάξεων, και της γεωστρατηγικής τους αναβάθμισης, δηλαδή της διεκδίκησης ακόμη μεγαλύτερου κομματιού από τη μοιρασιά της λείας, ενάντια στα συμφέροντα των λαών και στις δύο χώρες, κινούνται και οι σχέσεις Ελλάδας και Τουρκίας.

Η τουρκική επιθετικότητα κλιμακώνεται ολοένα και περισσότερο και δεν αφορά μόνο το Αιγαίο αλλά εκτείνεται σε μια ευρύτερη περιοχή όπου η Τουρκία επιδιώκει να παίξει αναβαθμισμένο ρόλο. Η Τουρκία είναι μεγάλη χώρα. Είναι ένα ισχυρό καπιταλιστικό κράτος. Διαθέτει μεγάλο στρατό. Έχει επέμβει δύο φορές στη Συρία, χώρια στο Ιράκ, όπου διατηρεί κατοχικές στρατιωτικές δυνάμεις όπως κάνει και στην Κύπρο. Έχει στρατιωτικές βάσεις στη Σομαλία, στο Κατάρ, αξιοποιεί τη θρησκευτική συγγένεια στην πολιτική της των συμμαχιών.

Η Τουρκία πραγματοποιεί μια συνολική διαπραγμάτευση στο πλαίσιο των περίπλοκων εξελίξεων στη Μ. Ανατολή, την Ανατολική Μεσόγειο, στο Ιράκ, τη Συρία και εκμεταλλεύεται τον ανταγωνισμό ανάμεσα σε NATO - ΕΕ και Ρωσία. Διεκδικεί να κατοχυρώσει τη θέση της σε συνθήκες που σενάρια για την επαναχάραξη συνόρων είναι ανοιχτά. Αμφισβητεί συνθήκες και σύνορα. Διεκδικεί ρόλο στον έλεγχο των θαλάσσιων δρόμων και των αγωγών πετρελαίου και φυσικού αερίου, και το πιο σημαντικό στα σχέδια εκμετάλλευσης των ενεργειακών κοιτασμάτων του Αιγαίου και της κυπριακής υφαλοκρηπίδας, και δεν είναι τυχαίο ότι και οι όποιες προτάσεις για επίλυση του Κυπριακού στηρίζονται στην πρόταση για συνεκμετάλλευση των ενεργειακών κοιτασμάτων. Διεκδικεί επιρροή στα βαλκανικά κράτη. Αξιοποιεί τη βαρύτητά της ως σημαντικής δύναμης στην περιοχή, ως το κράτος με το δεύτερο σε μέγεθος στρατό του NATO.

Στο Αιγαίο και την Ανατολική Μεσόγειο η τουρκική κυβέρνηση αμφισβητεί την κυριαρχία ελληνικών νησιών και τα κυριαρχικά δικαιώματά τους στην υφαλοκρηπίδα και την ΑΟΖ. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί το τουρκολυβικό μνημόνιο, που υπογράφηκε το Δεκέμβριο του 2019 και θέτει σε ευθεία αμφισβήτηση τα κυριαρχικά δικαιώματα της Ελλάδας, της Κύπρου και της Αιγύπτου, στρώνοντας το έδαφος για τη δημιουργία τετελεσμένων στο πλαίσιο του δόγματος της “Γαλάζιας Πατρίδας” που προωθεί η τουρκική αστική τάξη. Το Ορούτς Ρέις οργώνει την περιοχή. Γεωτρύπανα παραβιάζουν την κυπριακή υφαλοκρηπίδα και υπάρχει απειλή για γεωτρήσεις σε θαλάσσιες ζώνες που εντάσσονται στην ελληνική υφαλοκρηπίδα και ΑΟΖ.

Η επιθετικότητα της τουρκικής κυβέρνησης, παρά τις οποίες λεκτικές καταδίκες, όχι μόνο γίνεται ανεκτή από ΗΠΑ, ΝΑΤΟ και ΕΕ, αλλά και ενθαρρύνεται, αφού το Αιγαίο θεωρείται ως ενιαίος επιχειρησιακός χώρος όπου δεν υπάρχουν σύνορα μεταξύ των κρατών. Η τελευταία έκθεση του State Department ότι οι ΗΠΑ δεν αναγνωρίζουν τα 10 μίλια του ελληνικού εναέριου χώρου, και ως εκ τούτου τις παραβιάσεις του ελληνικού εναέριου χώρου μεταξύ 6 και 10 μιλίων, είναι ενδεικτική. Την ίδια ώρα είναι αποκαλυπτική και η στάση της ΕΕ, η οποία αποφεύγει πάση θυσία τις κυρώσεις προς την Τουρκία, που οφείλεται στις πολύ ισχυρές στρατιωτικές και οικονομικές σχέσεις της με την Τουρκία. Αξίζει να σημειωθεί ότι η Γερμανία, η Ολλανδία και μια σειρά από χώρες της ΕΕ διατηρούν οικονομικές σχέσεις πολλών δις ευρώ με την Τουρκία. Έχουν τεράστιες άμεσες επενδύσεις. Συμβάλλουν στην τροφοδότησή της με όπλα και οπλικά συστήματα.

Υπό αυτό το πρίσμα η ΕΕ τηρεί στάση ίσων αποστάσεων και καλεί σε διάλογο, ανοίγοντας το δρόμο για επώδυνους συμβιβασμούς στο Αιγαίο και την Κύπρο, με απώτερο στόχο τη συν-εκμετάλλευση των ενεργειακών πόρων, υπό ευρωατλαντική εποπτεία, και τη διχοτόμηση της Κύπρου.

Η στάση αυτή των «συμμάχων» διαλύει πολλούς μύθους που προβάλλουν οι ελληνικές κυβερνήσεις και τα ελληνικά αστικά κόμματα, ότι οι ΗΠΑ, το ΝΑΤΟ και η ΕΕ είναι παράγοντες «ασφάλειας, σταθερότητας και ειρήνης».

Η πραγματικότητα είναι ότι ΗΠΑ, ΝΑΤΟ και ΕΕ, με τις συνεχώς αναβαλλόμενες κυρώσεις, συμφωνούν ότι η Τουρκία πρέπει να παραμείνει στο δυτικό στρατόπεδο και να «μη σπρωχτεί ακόμα πιο πολύ στην αγκαλιά της Ρωσίας και της Κίνας», παρόλη την «κριτική» που ασκούν για τη μη τήρηση των «διεθνών κανόνων» από την πλευρά της. Με κάθε τρόπο πιέζουν την Ελλάδα να συμβάλλει στην κατεύθυνση αυτή, και με φανερά ή κρυφά παζάρια, να αποδεχθεί τη συνεκμετάλλευση, στο Αιγαίο και την Ανατολική Μεσόγειο, όπως και τη διχοτόμηση της Κύπρου, που η Τουρκία σταθερά προωθεί από το 1974, και η απαίτηση αυτή δεν αποτελεί μια υπέρμετρη φιλοδοξία του «σουλτάνου» Ερντογάν, αλλά μια σταθερή απαίτηση της τουρκικής άρχουσας τάξης. Η πρόσφατη επίσκεψη Ερντογάν στα Βαρώσια, στη νεκρή ζώνη της Αμμοχώστου, αποτελεί ένα ακόμη κρίκο στην κλιμάκωση της τουρκικής επιθετικότητας κι εκθέτει ανεπανόρθωτα όλες εκείνες τις χώρες που υποθάλπουν την τουρκική επιθετικότητα για να εξυπηρετήσουν τα δικά τους συμφέροντα.

Αυτό που ζητούν στην πράξη οι «σύμμαχοι» μας είναι να έχουν με ένα συμπάρο δύο τρυγόνια. Από τα μια να μπορούν τα ενεργειακά τους μονοπώλια να εκμεταλλεύονται ανεμπόδιστα το ενεργειακό πλούτο της περιοχής, δίνοντας κάποια ψίχουλα, στο πλαίσιο της συνεκμετάλλευσης, στα τουρκικά και τα ελληνικά μονοπώλια. Από την άλλη να κρατήσουν την Τουρκία ως στρατηγικό εταίρο στο δυτικό στρατόπεδο, που γι αυτό κάθε θυσία από την πλευρά της Ελλάδας είναι όχι μόνο επιθυμητή, αλλά επιβεβλημένη.

Άλλωστε οι συμφωνίες που υπέγραψε η Ελλάδα με Ιταλία και Αίγυπτο το καλοκαίρι του 2020 για τον καθορισμό των αντίστοιχων ΑΟΖ παραβιάζουν την αρχή της πλήρους επήρειας των νησιών στα κυριαρχικά δικαιώματα στην ΑΟΖ, ενώ στη συμφωνία με την Ιταλία παραβιάζεται και η κυριαρχία στα χωρικά ύδατα, αφού οι Ιταλοί ψαράδες θα μπορούν να ψαρεύουν εντός των 12 μιλίων των χωρικών υδάτων της Ελλάδας, στρώνουν το έδαφος γι αυτόν τον επώδυνο και επικίνδυνο για τον ελληνικό λαό συμβιβασμό.

Ιδιαίτερα ο ισχυρισμός ότι η συμφωνία με την Αίγυπτο ακυρώνει το απαράδεκτο τουρκολιβυκό μνημόνιο επιχειρεί να απλοποιήσει μια πολύ σύνθετη κατάσταση, που χαρακτηρίζεται από διασταυρούμενους ανταγωνισμούς, που πυροδοτούν την τουρκική επιθετικότητα και τις εντάσεις στην περιοχή. Η συμφωνία Ελλάδας-Αιγύπτου είναι καθαρό πως είναι ενταγμένη στις γενικότερες επιδιώξεις των ΗΠΑ-NATO-ΕΕ και ανοίγει το δρόμο της συνεκμετάλλευσης του Αιγαίου και θαλάσσιων ζωνών ανατολικά του 28ου Μεσημβρινού, με την Τουρκία, με ή χωρίς το δικαστήριο της Χάγης

Είναι έξω από κάθε πραγματικότητα η καλλιεργούμενη προσδοκία ότι ο δημοκρατικός και «φιλέλληνας» Μπάιντεν(οπουλος) θα στηρίζει τις ελληνικές θέσεις έναντι του ρεπουμπλικάνου Τραμπ, φίλο του Ερντογάν, Όσο πάγια είναι η πολιτική των τουρκικών κυβερνήσεων, άλλο τόσο και περισσότερο είναι πάγια η πολιτική των αμερικανικών κυβερνήσεων στην προώθησή των συμφερόντων των αμερικανικών επιχειρηματικών ομίλων, ανεξάρτητα από προσωπικές ιδιαιτερότητες.

Εξίσου πάγια είναι η πολιτική των ελληνικών κυβερνήσεων, τελευταία του ΣΥΡΙΖΑ και της ΝΔ, που υπηρετώντας τα συμφέροντα των ελληνικών επιχειρηματικών ομίλων, γέμισαν την Ελλάδα με στρατιωτικές βάσεις μετατρέποντας την σε ορμητήριο ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων και πολέμων, αλλά ταυτόχρονα και σε μαγνήτη επιθέσεων. Επιπλέον, στέλνουν ελληνικές ένοπλες δυνάμεις σε αποστολές στο εξωτερικό.

Στο ίδιο πλαίσιο της γεωστρατηγικής αναβάθμισης των συμφερόντων της ελληνικής αστικής τάξης κινούνται και οι Τριμερείς Ελλάδας – Κύπρου – Αιγύπτου και Ελλάδας – Κύπρου – Ισραήλ, το κράτος δολοφόνο του Παλαιστινιακού λαού, που δήθεν διασφαλίζουν την ασφάλεια, την άμυνα και τα κυριαρχικά δικαιώματα της χώρας.

Τα σχήματα αυτά, με τη συμμετοχή και κάτω από την «ομπρέλα» των ΗΠΑ, έχουν άμεση σχέση με τους ενεργειακούς σχεδιασμούς που βρίσκονται σε εξέλιξη για τον αγωγό East Med. Υπηρετούν τα συμφέροντα των οικονομικών ομίλων που εκπροσωπούν οι κυβερνήσεις αυτών των κρατών και τα στρατηγικά σχέδια των ΗΠΑ και της ΕΕ. Δεν είναι καθόλου τυχαίο ότι στην ευρύτερη περιοχή της Αν. Μεσογείου, με την οποία ασχολούνται αυτά τα πολυμερή σχήματα, υπάρχει έντονη δραστηριότητα μεγάλων ενεργειακών ομίλων, όπως της γαλλικής Total, της ιταλικής Eni, της αμερικάνικης Exxon Mobil, αλλά και άλλων κοινοπραξιών με το Ισραήλ κλπ. Πολύ περισσότερο δεν είναι τυχαίο που, δεδομένων όλων αυτών, σε αυτή την περιοχή εκδηλώνονται έντονες αντιθέσεις και ανταγωνισμοί, συνυπάρχουν οι απειλές της Τουρκικής ηγεσίας και αυξάνονται οι κίνδυνοι για τους λαούς.

Έχει αποδειχθεί ιστορικά ότι οι ενεργειακοί ανταγωνισμοί οδήγησαν σε ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και πολέμους, όπως αυτοί στη Συρία, το Ιράκ και τη Λιβύη. Την ίδια στιγμή μας ανησυχεί ιδιαίτερα η ολοένα και μεγαλύτερη αναβάθμιση κι ενίσχυση των οικονομικών, πολιτικών και στρατιωτικών συνεργασιών της Ελλάδας με το Ισραήλ, οι διαρκείς συνεκπαιδεύσεις με τις ένοπλες δυνάμεις της Ελλάδας και άλλων χωρών, που αποτελούν ξεκάθαρα πολεμική προπαρασκευή.

Το Ισραήλ είναι ένα ισχυρό καπιταλιστικό κράτος με ισχυρή οικονομική και στρατιωτική παρουσία στην περιοχή, που επιδιώκει να παίξει ρόλο στο πλαίσιο των ανταγωνισμών που βρίσκονται σε εξέλιξη. Δολοφονεί τον Παλαιστινιακό λαό, συνεχίζει τους εποικισμούς, την προσάρτηση Παλαιστινιακών εδαφών, δρα ως αποσταθεροποιητικός παράγοντας στην ευρύτερη περιοχή της Μ. Ανατολής και της Αν. Μεσογείου, στηρίζοντας τους σχεδιασμούς των ΗΠΑ.

Να έχουμε καθαρό ότι στην Ανατολική Μεσόγειο, όπως και σε άλλες περιοχές, τη σφραγίδα τη βάζει ο ιμπεριαλιστικός ανταγωνισμός και οι κινήσεις των ΗΠΑ και του ΝΑΤΟ, για να περιορίσουν την επιρροή της Ρωσίας και της Κίνας. Σε αυτή την κατεύθυνση και για την εξυπηρέτηση ακριβώς αυτών των συμφερόντων ήδη έχει γεμίσει η Ελλάδα ΝΑΤΟϊκές στρατιωτικές βάσεις, προωθείται διχοτομικό σχέδιο και ΝΑΤΟποίηση της Κύπρου, έχουν μπει οι βάσεις για τη συνεκμετάλλευση της Ανατολικής Μεσογείου και του Αιγαίου, σε βάρος κυριαρχικών δικαιωμάτων της χώρας.

Γι αυτό και αποκτά ιδιαίτερη σημασία ο λαός μας και οι λαοί της περιοχής να υπερασπιστούν τα δικά τους συμφέροντα και να δυναμώσουν την πάλη τους κατά των αστικών τάξεων, των ιμπεριαλιστικών συμμαχιών και ενώσεων.

Ο ελληνικός λαός δεν πρέπει να δεχθεί έναν επώδυνο συμβιβασμό, αλλά ούτε και να χύσει το αίμα του για τα συμφέροντα της ελληνικής αστικής τάξης. Μόνο αν οι λαοί πάρουν οι ίδιοι την εξουσία στα χέρια τους θα μπορέσουν να ζήσουν ειρηνικά και να εκμεταλλευτούν τον πλούτο, να τον βάλουν στην υπηρεσία των δικών τους συμφερόντων.

Σήμερα, το πρώτο ζήτημα είναι η διατήρηση των συνόρων και των συνθηκών που τα καθορίζουν. Το δικαίωμα της επέκτασης των χωρικών υδάτων στα 12 μίλια, είναι δικαίωμα για κάθε χώρα, που προβλέπεται από το διεθνές δίκαιο της θάλασσας. Όμως η άσκηση αυτού του δικαιώματος αν γίνει στο πλαίσιο της γενικότερης αντιλαϊκής πολιτικής μπορεί να περιπλέξει ακόμα περισσότερο την κατάσταση, να τροφοδοτήσει τους ανταγωνισμούς και να θέσει σε κίνδυνο το λαό μας και τους άλλους λαούς.

Πως μπορεί λοιπόν να έρθει η κανονικότητα, δηλαδή να μπορεί το 99% να καλύψει όλες τις σύγχρονες ανάγκες και δικαιώματά του, που η εξέλιξη της επιστήμης, της τεχνολογίας, και της οικονομίας επιτρέπει σήμερα, περισσότερο από κάθε άλλη φορά, να ικανοποιηθούν; Να ζει ειρηνικά και να συνεργάζεται με τους άλλους λαούς στη βάση του αμοιβαίου οφέλους;

Η απάντηση είναι απλή, παρά τις δυσκολίες στην εφαρμογή της. Όταν το 99%, δηλαδή ο λαός, πάρει την εξουσία στα χέρια του σε κάθε χώρα, με ότι αυτό απαιτεί και συνεπάγεται.

Τα ιμπεριαλιστικά κράτη, οι ιμπεριαλιστικές ενώσεις έχουν κοινό εχθρό, τους λαούς, την εργατική τάξη και όσους αμφισβητούν την εξουσία τους, τον καπιταλιστικό τρόπο παραγωγής. Έχουν διαφορές ανάμεσά τους, αλλά είναι ενωμένοι απέναντι σε αυτό τον κοινό εχθρό. Όπως έχει δείξει η πείρα όλα αυτά τα χρόνια οι διαχωρισμοί ανάμεσα σε καλούς και κακούς ιμπεριαλιστές, ο εξωραϊσμός της ΕΕ ως κάτι διαφορετικό από τις ΗΠΑ και το ΝΑΤΟ δεν αντιστοιχούν στην πραγματικότητα. ΗΠΑ, ΝΑΤΟ, και ΕΕ είναι το οπλισμένο χέρι του κεφαλαίου ενάντια στους λαούς, και η δράση τους είναι χαραγμένη με αίμα από τη μια άκρη του πλανήτη ως την άλλη.

Οι επικίνδυνες για τον ελληνικό και όλους τους λαούς εξελίξεις, σηματοδοτούν την αναγκαιότητα και σημασία της συσπείρωσης και νέων δυνάμεων στο αντιιμπεριαλιστικό αντιπολεμικό κίνημα.

Η ΕΕΔΥΕ συμμετέχει ενεργά στο ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΕΙΡΗΝΗΣ κι έχει τη δική της συμβολή στη διεθνή συνεργασία και αντιιμπεριαλιστική πάλη των λαών. Στη γειτονιά μας, με τα ιδιαίτερα προβλήματα που προκαλεί η αστική τάξη της Τουρκίας, οι λαοί τείνουν χέρι φιλίας, ξέρουν ποιος τους θέλει υποχείριο των σχεδίων του, φθηνή καύσιμη ύλη στη μηχανή του πολέμου.

Το αντιιμπεριαλιστικό κίνημα ειρήνης παίρνει θέση μάχης στο πλευρό του ταξικού εργατικού – λαϊκού κινήματος για τη διεκδίκηση των σύγχρονων δικαιωμάτων και αναγκών του, ενάντια στον πόλεμο και στον γεννήτορά του, τον ιμπεριαλισμό. Η ΕΕΔΥΕ με όλες της τις δυνάμεις, αγωνίζεται για την απεμπλοκή της χώρας μας από τα επικίνδυνα σχέδια των ιμπεριαλιστικών κρατών και οργανισμών των ΗΠΑ, του ΝΑΤΟ, της ΕΕ. Για να κλείσουν οι ξένες στρατιωτικές βάσεις στην Ελλάδα. Για την αποδέσμευση από αυτούς τους οργανισμούς, με το λαό στην εξουσία, ιδιοκτήτη του πλούτου που παράγει. Αυτή είναι η τροχιά πάνω στην οποία πρέπει να κινηθούμε εάν θέλουμε να ζήσουμε με δικαιοσύνη και ειρήνη, καθώς το καθένα από τα δύο είναι προαπαιτούμενο και αποτέλεσμα του άλλου.